

Hâtime

[Gafil kafaya bir Tokmak ve bir Ders-i İbrettir.]

Ey gaflete dalıp ve bu hayatı tatlı görüp ve Âhireti unutup, dünyaya talib bedbaht nefsim! Bilir misin neye benzersin? Deve kuşuna... Avcıyı görür, uçamıyor; başını kuma sokuyor, tâ avcı onu görmesin. Koca gövdesi dışarda. Avcı görür. Yalnız o, gözünü kum içinde kapamış, görmez.

Ey nefis! Şu temsile bak gör: Nasıl dünyaya hasr-ı nazar, aziz bir lezzeti, elîm bir eleme kalb eder.

Meselâ; şu karyede (yâni Barla'da) iki adam bulunur. Birisinin yüzde doksandokuz ahababı İstanbul'a gitmişler. Güzelce yaşıyorlar. Yalnız birtek burada kalmış. O dahi oraya gidecek. Bunun için şu adam İstanbul'a müştaktır, orayı düşünür. Ahababa kavuşmak ister. Ne vakit ona denilse "Oraya git", sevinip gülererek gider. İkinci adam ise, yüzde doksandokuz dostları buradan gitmişler. Bir kısmı mahvolmuşlar. Bir kısmı, ne görür, ne de görünür yerlere sokulmuşlar. Perişan olup gitmişler, zanneder. Şu biçare adam ise, bütün onlara bedel yalnız bir misafire ünsiyet edip teselli bulmak ister. Onunla o elîm âlâm-ı firakı kapamak ister.

Ey nefis! Başta Habibullah, bütün Ahababın kabrin öbür tarafındadırlar.

Burada kalan bir-iki tane ise, onlar da gidiyorlar. Ölümden ürküp, kabirden korkup, başını çevirme. Merdane kabre bak, dinle ne talep eder. Erkekçesine ölümün yüzüne gül, bak ne ister. Sakın gafil olup ikinci adama benzeme.

Ey nefsim! Deme: "Zaman değişmiş, asır başkalaşmış, herkes dünyaya dalmış, hayata perestiş eder. Derd-i maişetle sarhoştur." Çünkü ölüm değişmiyor. Fırak, Bekaya kalbolup başkalaşmıyor. Acz-i beşerî, fakr-ı İnsanî değişmiyor, ziyadeleşiyor. Beşer yolculuğu kesilmiyor, sür'at peyda ediyor.

Hem deme: "Ben de herkes gibiyim." Çünkü herkes sana kabir kapısına kadar arkadaşlık eder. Herkesle musibette beraber olmak demek olan teselli ise, kabrin öbür tarafında pek esassızdır. Hem kendini başboş zannetme. Zira şu misafirhane-i dünyada Nazar-ı Hikmetle baksan, hiçbir şeyi nizamsız gayesiz göremezsin. Nasıl sen nizamsız, gayesiz kalabilirsin? Zelzele gibi vakıalar olan şu hâdisat-ı kevnîye, tesadüf oyuncağı değiller. Meselâ: Zemine nebatat ve hayvanat enva'ından giydirilen birbiri üstünde, birbiri içinde, gayet muntazam ve gayet münakkaş gömlekler; baştan aşağıya kadar gayelerle, Hikmetlerle müzeyyen, mücehhez olduklarını gördüğün ve gayet âlî gayeler içinde Kemal-i İntizam ile meczub mevlvî gibi devredip döndürmesini bildiğin halde, nasıl oluyor ki, küre-i arzın Benî-Âdemden, bahusus Ehl-i İmandan beğenmediği bir kısım etvar-ı gafletin sıklet-i manevîyesinden omuz silkmeye benzeyen zelzele gibi (Hâşiye) mevt-âlûd hâdisat-ı hayatiyesini; bir mülhidin neşrettiği gibi gayesiz, tesadüfî zannederek bütün musibetzedelerin elîm zayıyatını bedelsiz hebâen-mensur gösterip, müdhiş bir ye'se atarlar. Hem büyük bir hata, hem büyük bir zulüm ederler. Belki öyle hâdiseler, bir Hakîm-i Rahîm'in Emriyle Ehl-i İmanın fânî malını, Sadaka hükmüne çevirip İbka etmektir ve küfran-ı nimetten gelen günahlara Keffarettir. Nasılki bir gün gelecek, şu musahhar zemin yüzünün zîneti olan âsâr-ı beşerîyeyi şirk-âlûd, şükürsüz görüp, çirkin bulur. Hâlık'ın Emriyle büyük bir zelzele ile bütün yüzünü siler, temizler. Allah'ın Emriyle ehl-i şirki Cehennem'e döker. Ehl-i şükre "Haydi, Cennet'e buyurun" der.

* * *

(Hâşiye): İzmir'in zelzelesi münasebetiyle yazılmıştır.